

MULȚUMIRI

Procesul de scriere al acestei cărți încropite de un copil de treisprezece ani zgubilitic ca mine nu ar fi fost posibil fără niște editori minunați, prieteni devotați și o familie perfectă!

Le mulțumesc părinților mei pentru tot suportul din lume, atât financiar, cât și moral, și surioarei mele pentru simplul fapt că era acolo să-mi testeze răbdarea și pentru că datorită ei am devenit mai atașată de Ben ca niciodată.

Le mulțumesc enorm editorilor mei pentru încrederea acordată și pentru că au făcut din manuscrisul meu o carte minunată; Ioanei pentru că-mi este cea mai bună prietenă și pentru *infinitul* suport acordat, precum și lui Teodor, pentru că mă face să râd prin cele mai nebănuite mijloace.

Le mulțumesc nespus tuturor prietenilor și colegilor mei pentru că le plac cărțile mele și practic mă obligă să scriu în continuare...

Le mulțumesc nașilor mei pentru că au fost acolo la prima mea lansare de carte și le sunt profund recunoscătoare că ei au fost primii care mi-au cerut autograful; cititorilor mei pentru că au încredere că un copil poate scrie la fel de bine ca un adult în vremurile acestea „întunecate” ale tehnologiei; Liviei, Maiei, Andreei, Teodorei și lui Radu că au fost atât de entuziasmați și că s-au implicat atât de tare în poveste alături de celelalte personaje – prieteni, sunteți minunați!

Și, într-un final, îi sunt profund recunoscătoare răposatului meu Garfield pentru că a avut talentul și personalitatea necesară pentru a-l inspira pe nemaipomenitul Moris!

CUPRINS

5	DESPRE CE ESTE POVESTEA?
8	MULȚUMIRI
11	PROLOG
13	CAPITOLUL 1 – INVITAȚIE CU NECAZ
40	CAPITOLUL 2 – URECHI ASCUȚITE
63	CAPITOLUL 3 – ASCUNZÂNDU-TE DE OCHI ALBAȘTRI
84	CAPITOLUL 4 – MALEC ARIPĂ-DE-VULTUR
105	CAPITOLUL 5 – ȘI MAI MULTE URECHI ASCUȚITE
127	CAPITOLUL 6 – CÂND AUZI DE LACRIMI DEMONICE, FUGI!
149	CAPITOLUL 7 – EXCES DE BLANĂ
172	CAPITOLUL 8 – MIAU!
194	CAPITOLUL 9 – MUȘCĂTURI ȘI SCHIMBĂRI
217	CAPITOLUL 10 – SUB ACOPERIRE

- 234 CAPITOLUL 11 – TRANSPORT
AERODINAMIC... CE ALEGEȚI – SOLZI SAU
PENE?
- 254 CAPITOLUL 12 – CRISTALUL DE MUNTE
- 264 CAPITOLUL 13 – MISIUNE
- 282 CAPITOLUL 14 – UN FINAL TRAGIC
- 308 EPILOG – PROLOGUL UNUI ZEU

PROLOG

În birou domnește o liniște usturătoare, marcată doar de foșnetul foilor. Camera, luminată de un candelabru prețios în formă de arcă, era largă și tapetată în culori închise, regale. Andrew den'Arc scotocește concentrat prin teancul de suluri din fața lui, în căutarea vreunui act doveditor prin care să-și poată pune planul în aplicare – atât de concentrat încât aproape țipă când vocea ei, a celei care a pus totul la cale de la bun început, se auzi în fața biroului.

– Ai luat legătura cu Distingan?

Andrew răsuflă ușurat – cât de ușurat putea fi în preajma ei, a Atotputernicei sale Stăpâne – apoi împinse teancul de hârtii la o parte și-și încrucișă degetele înainte, sprijinindu-se în coate cu o postură dreaptă și o privire clară. Nu dorea să o supere tocmai pe ea, arătând altfel decât perfect pentru onoarea acordată de a lua parte la ceva așa mareț, încât trebuia să se complice cu tocmai o sută de ani în urmă ca să mituiască Grăitorii Cetății de la Den-Maril să-i pună bețe în roate Lamaiei T'al-Habar, apoi să ia legătura din nou cu Kekejaman – același grăitor de acum o sută de ani, și să-l plătească (prin asta se înțelege nu a plăti, ci a amenința) să o omoare pe Demetresolaris-Atena de'Grasar, urmașa Lamaiei și a cuiva cu o putere dincolo de limitele înțelegerii, singura care-i putea distruge

planurile Atotputernicei sale Stăpâne – de data asta pentru a porni el o afacere de parteneriat cu cineva care, pentru un trecut atât de faimos prin răutatea sa, și-ar fi vândut orice principiu pentru a conduce o planetă amărâtă. Pe Distingan trebuia Andrew să-l apeleze doar ca Terravasarul să ajungă, ca plată pentru devotamentul acelui cineva, la persoana malefică despre care vă vorbesc.

Andrew încearcă să nu se bâlbâie:

– Da.

– Bine.

Ea se plimbă încet dintr-o parte într-alta a biroului, Andrew urmând-o cu privirea.

– Acum vreau să faci ce ți-am cerut în legătură cu fratele tău. Ai noroc. Dacă nu mi-ai fi fost de folos, m-aș fi descotorosit de tine imediat. Tu nu ești o amenințare prea mare – ai mintea încuiată rău – însă fratele tău, Chasendaw... e la fel de periculos pentru planurile mele pe cât este și Demetresolaris-Atena de'Grasar.

CAPITOLUL 1 – INVITAȚIE CU NECAZ

– Ben! Dă-mi-o înapoi!

Au trecut aproape două luni de când Aris s-a întors la părinții ei, iar Esmeralda și Hans l-au recunoscut pe Ben drept fiul lor. Se pare că părinții adoptivi ai băiatului l-au mințit când au spus că mama și tatăl lui biologici l-au abandonat. Dimpotrivă, Esme și Hans au avut parte de conflicte groaznice cu foștii părinți ai lui Ben, pe motiv că aceștia din urmă nu vor să le înapoieze copilul.

În fine, imediat ce ambii frați s-au reacomodat în căsuța lor de la marginea pădurii, au și început să se tachineze unul pe altul. De exemplu, Aris fuge chiar acum prin fața casei după Ben, care îi furase oglinda prin care urma să-l contacteze pe Calas, transpirând de moarte în canicula criminală a sfârșitului lui august.

– Ben! strigă ea furioasă, oprindu-se din alergat. Nesuferitule, dă-mi-o înapoi! Vreau să vorbesc cu el!

Ben se întoarce cu fața la sora lui mai mică și îi rânjește superior.

– Numai dacă recunoști că e iubitul tău.

– Nu e... bine, poate puțin. Acum mi-o dai?

Bennan pufnește în râs și i-o aruncă. Aris o prinde din zbor și scoate limba la el, apoi deschide oglinda de buzunar și spune pe un ton autoritar:

– Calas Varom.

Sticla se face neagră, semn că nepotul Suveranului oamenilor încă nu este dispus să răspundă la apel. Aris oftează. Îl sună de o lună-ncoace, iar el nu dă nici un semn. Vrea să mai vorbească și ea cu altcineva în afară Ben, care și-a intrat surprinzător de repede în rolul de frate mai mare.

Oftează și se pregătește să închidă oglinda, când glasul amuzat și prietenos al lui Calas îi acaparează gândirea.

– Demetresolaris-Atena de'Grasar, ce surpriză să te văd sunându-mă!

Aris se încruntă la el, iar Calas își dă seama că fata nu prea are chef de glume în momentul ăsta.

– Da, scuze că nu ți-am răspuns până acum. Am avut ceva treabă cu bunicul și... Știi cum sunt Suveranii.

Aris oftează și îi zâmbește. Nu se poate abține când îl vede. Pur și simplu nu poate! Apoi observă fundalul pe care este conturat chipul lui Calas, iar Aris se încruntă. Un cer albastru și senin, presărat totuși ici-colo cu câte un norișor neînsemnat, încadrează zâmbetul prietenului ei.

– Cal, tu unde ești acum?

În glumă, Calas schițează o expresie gânditoare. Își trece mâna prin părul de un negru perfect ce strălucește în lumina puternică și fierbinte a soarelui de iulie și își învârte ochii parcă încercând să-și amintească ceva.

– Hm... Nu știi exact. Câte minute faci din sat până la tine acasă?

Aris scapă oglinda care se închide cu un poc sec, rămânând cu privirea țintă în zare. Pe buze i se conturează încet un rânjel de bucurie, iar când Ben se apropie de ea pentru a ridica oglinda, nu se poate abține să țipe de fericire, făcându-l pe fratele ei să sară cât colo, strigând și el din cauza șocului.

Hans iese în pragul ușii, trage o privire fugară pe-afară și, când vede că nu e nimic de care să-și facă griji, se întoarce la jocul lui de table.

– Soro, ce ai?! face Ben, intrându-și în simțiri. Zici că te mănâncă varanohipertropușii, spune el, având încă în minte obișnuința de a discuta despre emblema Arcei lui Varom, fosta lui casă. Or fi șerpia ăia cu o mie de picioare de crocodil mari, negrii și urâți dar, din câte te cunosc eu, tu n-ai țipa așa nici în fața unui demon!

Aris este prea fericită ca să mai poată vorbi. Ben se postează în fața ei și își plimbă mâna prin fața ochilor fetei. Parcă este intrată în transă.

– Aloo! Terravasarul către amețita de sor'mea!

În momentul ăla, Aris își scutură capul și îi spune lui Ben, având încă zâmbetul pe buze:

– Vine! Vine acum! Este în sat!

Ben se încruntă îngrijorat la Aris și fluieră lung. Și el care credea că iepurii polari sunt ciudați cu cele două cozi ale lor și blana anormal de pufoasă și... Nu mai contează. În fine, o apucă pe Aris de umeri și o zguduie ușor, sperând încă la gândul că o poate scăpa de spitalul de nebuni.

– Aris, vorbești în dodii! La ce te referi?

Fata îl dă la o parte și iese alergând în câmp. Ben se plesnește peste frunte și o ia la goană după ea. Privește poteca

pe care fuge, având grijă să nu alunece pe pietriș și se gândește de ce fuge Aris către sat de parcă viața ei ar depinde de asta.

Nici nu face bine două sute de metri, că Ben și vede ceea ce o înnebunește pe Aris într-atât. Călare, șapte siluete înalte și foarte cunoscute vin agale pe potecă. Brusc, simte și el același sentiment ca Aris: extaz. Începe să fugă și mai repede, reușind s-o prindă din urmă pe Aris.

Fata deja le face semn disperată cu mâinile celor șapte siluete. Ben se oprește gâfâind lângă ea, cu zâmbetul larg întins pe buze. Le face și el cu mâna, dar nu la fel de vioi ca Aris, încercând să-și revină după micul maraton.

Unul dintre cai se lasă pe picioarele din spate și pornește fugind către Aris. În urma lui, un altul face același lucru. Ben face ochii mari, în timp ce Aris privește fascinată cum se apropie prietenii ei.

Primul cal, călărit, se pare, de Calas, se oprește în dreptul celor doi frați, iar chipeșul brunet îi zâmbește șarmant lui Aris, care mai are puțin și explodează de bucurie. Al doilea cal trece mai departe în fugă, oprindu-se abia în fața porții căsuței din lemn. Nici Aris și nici Ben nu au apucat să-i vadă fața călărețului, acoperit cu o pelerină neagră din cânepă.

– Ce faci, frumoaso? o întreabă Cal pe Aris.

Ben pufnește fără să știe că, de pe calul lui, Caius face același lucru.

– Unde era prințul fermecător, mormăie Caius, apoi se grăbește și el să ajungă la Aris.

Fără să stea pe gânduri, galopând, elful o apucă de mijloc și o urcă pe calul său. Calas se strâmbă și se ia după el. Și astfel rămâne Ben cu ochii-n soare, ridicând mâinile enervat.

– O, pe bune?!

Oxford se apropie de el și îi întinde mâna pentru a-l ajuta să urce. Aeneris chicotește alături pe un armăsar negru ca noaptea cu ochi sclipitori, iar Shenry schițează un zâmbet de amuzament când vede fața devenită brusc bosumflată a lui Ben.

În spate mai rămâne însă un cal, unul alb și frumos cu coama împletită strâns. Pe el, Connan Ev'lr, tatăl lui Caius și Suveranul elfilor albi, privește încruntat cum fiului său, acum coborând-o galant de pe cal pe muritoarea aceea mai mică decât el cu doi ani, i se topesc ochii după Aris. Oftează și rămâne la pas, fiind ultimul care ajunge în umila curte a familiei de'Grasar.

Coboră dintr-un salt și face o plecăciune ușoară în fața Esmeraldei, dând apoi noroc cu Hans. Călărețul misterios, Eran Varom, bunicul lui Calas, face asemenea. Aris îi sare de gât lui Calas și îl sărută pe obraz sub privirile înflăcărate ale lui Caius.

– Ce-ar fi să intrăm în casă, sugerează Esme. Afară e caniculă, iar înăuntru e răcoare. Majestățile Voastre, se înclină ea politicos în fața celor doi conducători, apoi se lasă urmată de aceștia.

Aris, Ben, Caius, Calas, Aeneris, Ox și Shenry rămân singuri în curte.

Nou-veniții privesc uimiți în jur, fascinați de frumusețea locului.

– Și spui că aici ai locuit timp de treisprezece ani, oarecum izolată de populație? pufnește Calas. Frate, aș da orice să pot locui cu tine în cazul ăsta.

Aris încă mai zâmbește bucuroasă să-și revadă prietenii, iar Ben deja îi explică lui Caius cum se sare în lac îmbrăcat pentru a avea parte de o răcorire maximă. De fapt, îi face și o demonstrație. Elful începe să rădă în hohote, iar ceilalți i se alătură.

Când se potolește, Aris îl întreabă pe Calas:

– Ce vânt vă aduce pe aici?

Brunetul, care acum aruncă pietre în apă, agasat că nu reușește să facă broaște, ridică din umeri. Deschide gura să-i răspundă, însă Caius i-o ia înainte:

– În cinci zile are loc Conferința Suveranilor. Cum ai câștigat competiția Cetății de la Den-Maril acum o săptămână, este de datoria ta de Cristal de Munte să participi. Iar noi, prietenii tăi de nădejde, nu se cuvine să lipsim de la un eveniment așa important, nu? Nu se poate să ratăm momentul în care, prin cine știe ce scurtcircuit al sorții, dai iar de belea și ne trezim luptându-ne cu naiba mai știe ce monștrii sau complotiști sau mai știu eu ce.

Aris îl lovește în umăr, iar Caius scoate limba la ea, apoi continuă.

– Familia ta este invitată de asemenea. Ei bine, *Pisoi*, sper că ai bagajele făcute, pentru că plecăm în seara asta.

Aris geme de agasare și își pune enervată mâinile în cap.

– Am să i-o coc motanului ăluia, îți jur!

– Hei, *Moris* doar a venit cu ideea. Eu sunt cel care o pune în aplicare.

Elful rânjește malefic la ea, iar Aris își dă ochii peste cap. Hm, își pune în gând să-i dea și lui o poreclă potrivită cu prima ocazie. Una la fel de usturătoare ca *Pisoi*. Până atunci – are de făcut bagaje.

xxx

Caius și Ben înșeuează caii, în timp ce *Esmeralda* și *Hans* se asigură că nu au uitat nimic și că au tot ce le trebuie pentru un drum lung. *Oxford* și *Aeneris* stau împreună lângă lac, *Aris* și *Calas* vorbesc despre ce-au făcut în ultimele două luni, iar *Shenry* își caută oglinda disperat.

– Auzi, îl întreabă Ben pe Caius.

Elful scoate un *Hm?* curios.

– Ți se cam scurg ochii după soră-mea, așa-i?

Caius scapă peria pentru cai din mână și rămâne mască. Apoi își revine repede din șoc și continuă să perie armăsarul. Își drege glasul.

– Ce te face să crezi asta?

Ben pufnește, dându-și ochii peste cap.

– În primul rând, modul prin care ai reacționat la întrebare. În al doilea rând, îți văd rânjetul stupid de pe față de fiecare dată când o ai în preajmă.

Termină de înșeuat calul, apoi își fixează toată atenția pe Caius.

– Are treisprezece ani. Tu ai cinșpe. În plus, îl place pe *Calas*. Renunță, Caius.

Elful trânteste peria și își ațintește amenințător degetul către Ben.

– Dacă tu ai impresia că fac ce-ți vine ție să-mi poruncești, de'Grasar, te înșeli amarnic! Nu e treaba ta ce simt eu și pentru cine. Știu că și ea mă place măcar un pic și nu am de gând să renunț așa ușor. *Calas* doar... E doar o chestiune de timp.